

Sygn. akt VI U 536/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2021 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: sędzia Joanna Napiórkowska - Kasa

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2021 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy R. O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o zasiłek chorobowy, świadczenie rehabilitacyjne oraz podstawę wymiaru świadczeń

w związku z odwołaniem R. O. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych

II Oddział w W. z dnia 28 czerwca 2019 roku, znak: (...), od decyzji z dnia 01 października 2019 roku, znak: (...), od decyzji z dnia 28 stycznia 2020 roku znak: (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VI U 536/19

ZARZĄDZENIE

(...)

Sygn. akt VI U 536/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 czerwca 2019 roku, znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. przyznał ubezpieczonemu R. O. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 20 lutego 2019 roku do 28 kwietnia 2019 roku oraz świadczenie rehabilitacyjne za okres od 29 kwietnia 2019 roku do 26 sierpnia 2019 roku.

W uzasadnieniu decyzji ZUS wyjaśnił, iż podstawa wymiaru zasiłku chorobowego przysługującego za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego nie może być wyższa niż 100% przeciętnego wynagrodzenia. Z posiadanej przez ZUS dokumentacji wynikało, iż faktyczna podstawa wymiaru zasiłku chorobowego przysługującego odwołującemu za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego jest wyższa od kwot przeciętnego wynagrodzenia, wobec tego organ rentowy ograniczył ubezpieczonemu podstawę wymiaru zasiłku chorobowego za okres od 20 lutego 2019 roku do 28 lutego 2019 roku do kwoty 4 580, 20 zł, za okres od 1 marca 2019 roku do 28 kwietnia 2019 roku do kwoty 4 863, 74 zł. Natomiast świadczenie rehabilitacyjne za okres od 29 kwietnia 2019 roku do 31 maja 2019 roku do kwoty 4863, 74 zł, a od 1 czerwca 2019 roku do kwoty 5 950, 94 zł.

(decyzja z dnia 28 czerwca 2019 roku – akta organu rentowego)

Następnie decyzją z dnia 1 października 2019 roku ZUS przyznał odwołującemu prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 27 sierpnia 2019 roku do 24 grudnia 2019 roku w wysokości 75% wymiaru podstawy.

Organ rentowy wskazał, iż orzeczeniem z dnia 23 września 2019 roku lekarz orzecznik ZUS orzekł o celowości przyznania odwołującemu świadczenia rehabilitacyjnego w związku z ogólnym stanem zdrowia.

(decyzja z dnia 1 października 2019 roku – akta organu rentowego)

Następnie decyzją z dnia 28 stycznia 2020 roku ZUS przyznał odwołującemu prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 25 grudnia 2019 roku do 22 kwietnia 2020 roku w wysokości 75% podstawy wymiaru. W uzasadnieniu organ wskazał, iż świadczenie zostało przyznane zgodnie z orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS, który stwierdził jego celowość z uwagi na ogólny stan zdrowia odwołującego.

(decyzja z dnia 28 stycznia 2020 roku – akta organu)

Od powyższych decyzji R. O. złożył odwołanie, zarzucając Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych błędne (zbyt niskie) ustalenie podstawy wymiaru świadczeń. W ocenie odwołującego został on niesłusznie zwolniony z pracy, co spowodowało, iż utracił status pracownika oraz prawo do zasiłku chorobowego w dużo wyższej kwocie ze względu na jego zarobki.

(odwołanie – k. 4 a.s.; odwołanie – k. 5 a.s. VI U 223/20)

W odpowiedzi na złożone odwołania, organ rentowy podniósł, że wszystkie wydane decyzje są zasadne, bowiem zgodnie z przepisami prawa podstawa wymiaru zasiłku chorobowego oraz świadczenia rehabilitacyjnego nie może być wyższa niż 100% przeciętnego wynagrodzenia oraz zgodnie z art. 19 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa świadczenie rehabilitacyjne wynosi 90% podstawy wymiaru zasiłku chorobowego za okres pierwszych trzech miesięcy oraz 75% tej podstawy za pozostały okres. Ponadto organ wniósł o połączenie do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia wszystkich spraw w związku z odwołaniami wniesionymi przez R. O. od wydanych przez ZUS decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k. 7 a.s.; odpowiedź na odwołanie – k. 7 verte; odpowiedź na odwołanie – k. 7 verte a.s. VI U 223/20)

Postanowieniem z dnia 26 marca 2020 roku na podstawie art. 219 k.p.c. Sąd postanowił o połączeniu sprawy z odwołania R. O. od decyzji z dnia 28 czerwca 2019 roku, znak (...) prowadzoną pod sygnaturą VI U 537/18 do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą z odwołania R. O. od decyzji ZUS prowadzoną pod sygnaturą VI U 536/19 i prowadzić ją dalej pod sygnaturą VI U 536/19.

(postanowienie z dnia 26 marca 2020 roku – k. 17 a.s. VI U 537/19)

Następnie postanowieniem z dnia 30 czerwca 2020 roku na podstawie art. 219 k.p.c. Sąd postanowił sprawę z odwołania R. O. od decyzji ZUS z dnia 28 stycznia 2020 roku, znak (...) o świadczenie rehabilitacyjne prowadzoną pod sygnaturą VI U 223/20 połączyć do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą z odwołania R. O. od decyzji ZUS z dnia 28 czerwca 2020 roku, znak (...) prowadzoną pod sygnaturą VI U 536/16 i prowadzić ją dalej pod sygnaturą VI U 536/19.

(postanowienia z dnia 30 czerwca 2020 roku – k. 11 a.s. VI U 223/20)

Postanowieniem z dnia 22 lipca 2020 roku Sąd postanowił dopuścić dowód z pisemnej opinii biegłego sądowego z zakresu księgowości i rachunkowości na okoliczność prawidłowości wyliczenia podstawy wymiaru zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego i wskazania, czy organ rentowy w sposób prawidłowy wyliczył podstawę wymiaru zasiłku chorobowego za okres od 20 lutego 2019 roku do 28 kwietnia 2019 roku oraz świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 29 kwietnia 2019 roku do 26 sierpnia 2019 roku; od 27 sierpnia 2019 roku do 24 grudnia 2019 roku oraz od 25 grudnia 2019 roku do 22 kwietnia 2020 roku.

(postanowienie z dnia 22 lipca 2020 roku – k. 33 a.s)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. O., lat 39, wykształcenie wyższe – prawnik. W dniu 31 sierpnia 2018 roku zawarł z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., ul. (...) umowę o pracę na czas nieokreślony. Odwołujący pracował na stanowisku eksperta ds. sprzedaży telefonicznej w pełnym wymiarze czasu pracy. Wynagrodzenie odwołującego wynosiło 3500 zł brutto. Wcześniej, przed zawarciem umowy o pracę, odwołujący świadczył pracę na rzecz pracodawcy na podstawie umów zlecenia.

Od 29 października 2018 roku R. O. przebywał na zwolnieniu lekarskim. Kontrole lekarskie, które odbywał odwołujący uzasadniały konieczność przedłużania zwolnienia lekarskiego z uwagi na ogólny stan zdrowia odwołującego. W dniu 22 lutego w związku z nieodebraniem przesyłki pocztowej, odwołujący otrzymał od pracodawcy e-mail informujący go o rozwiązaniu umowy o pracę z dniem 19 lutego 2019 roku z powodu przedłużającej się niezdolności pracownika do pracy wskutek choroby.

Odwołujący wskazał, iż 1 kwietnia 2019 roku zawarł z pracodawcą ugodę w myśl której pracodawca przyznał, iż rozwiązanie umowy o pracę było bezpodstawne i bezprawne.

(odpowiedź na odwołanie – k. 1; opinia biegłej z zakresu księgowości i rachunkowości – k. 48 - 49)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wskazane wyżej dowody z dokumentów, których wiarygodność nie była przez strony kwestionowana w toku postępowania. Sąd oparł się również na wioskach zawartych w opinii biegłej z zakresu księgowości i rachunkowości. Opinia ta została sporządzona w sposób kompleksowy, po przeanalizowaniu dostępnej dokumentacji. Opinia jest spójna, a wnioski są logicznie uargumentowane. Sąd miał na uwadze, że żadna ze stron nie kwestionowała wydanej opinii. W tej sytuacji Sąd oparł się na wyliczeniach biegłej.

Żadna ze stron nie wносиła również o uzupełnienie materiału dowodowego.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie jest odwołanie od decyzji ustalających prawo odwołującego do zasiłku chorobowego oraz świadczenia rehabilitacyjnego, a także ustalających podstawę wymiaru świadczeń.

Zgodnie z art. 46 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 645) podstawa wymiaru zasiłku chorobowego przysługującego za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego nie może być wyższa niż kwota wynosząca 100% przeciętnego wynagrodzenia. Kwotę tę ustala się miesięcznie, poczynając od 3 miesiąca kwartału kalendarzowego, na okres 3 miesięcy, na podstawie przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia z poprzedniego kwartału, ogłaszanego dla celów emerytalnych. Ponadto, zgodnie z art. 47 ww. ustawy przepisy art. 36-42 i art. 45 stosuje się odpowiednio przy ustalaniu podstawy wymiaru świadczenia rehabilitacyjnego, zasiłku wyrównawczego, zasiłku macierzyńskiego, zasiłku w wysokości zasiłku macierzyńskiego i zasiłku opiekuńczego, a do świadczenia rehabilitacyjnego także art. 46.

Nie ulega wątpliwości, że zasiłek chorobowy jest świadczeniem wypłacanym w razie niezdolności do pracy. W niniejszej sprawie odwołujący pozostawał niezdolny do pracy od 29 października 2018 roku. Podstawa wymiaru zasiłku chorobowego przysługująca po ustaniu zatrudnienia jest ustalana przez ZUS na zasadach ogólnych, z tym, że jak już wcześniej wskazano, wysokość podstawy podlega ograniczeniu do 100% przeciętnego wynagrodzenia. Należy mieć na uwadze, że przeciętne wynagrodzenie za III kwartał 2018 roku wynosiło 4 580, 20 zł, za IV kwartał 2018 roku wynosiło 4 863,74 zł, a za I kwartał 2019 roku wynosiło 4 950, 94 zł, a zatem na gruncie niniejszej sprawy, zgodnie z art. 46 ww. ustawy, nie ma podstaw, aby przyznać odwołującemu świadczenia w wyższych kwotach, ponieważ obliczenia dokonane przez ZUS są prawidłowe i uwzględniają maksymalne możliwe kwoty, od których liczona jest podstawa wymiaru świadczeń.

W przypadku dalszej niezdolności, jeśli wszystko wskazuje na to, że chory ma szansę na odzyskanie zdolności do wykonywania pracy, przyznaje się świadczenie rehabilitacyjne do momentu uzyskania zdolności do pracy, nie dłużej

jednak niż przez 12 miesięcy. O tym, czy świadczenie rehabilitacyjne zostanie przyznane orzeka lekarz orzecznik ZUS. Zgodnie z art. 19 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa świadczenie rehabilitacyjne wynosi 90% podstawy wymiaru zasiłku chorobowego za okres pierwszych trzech miesięcy, 75% tej podstawy za pozostały okres, a jeżeli niezdolność do pracy przypada w okresie ciąży - 100% tej podstawy. ZUS decyzją z dnia 11 czerwca 2019 roku przyznał odwołującemu prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 29 kwietnia 2019 roku do 27 lipca 2019 roku w wysokości 90% podstawy wymiaru oraz od 28 lipca 2019 roku do 26 sierpnia 2018 roku w wysokości 75% podstawy wymiaru. Następnie decyzją z dnia 1 października odwołujący się uzyskał prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 27 sierpnia 2019 roku do 24 grudnia 2019 roku w wysokości 75% podstawy wymiaru. A zatem świadczenie rehabilitacyjne zostało przyznane przez ZUS zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, w ocenie Sądu argumentacja oraz ustalenia ZUS są prawidłowe. Organ rentowy na podstawie art. 46 oraz art. 19 ww. ustawy dokonał prawidłowego ustalenia zarówno podstawy wymiaru zasiłku chorobowego jak również świadczenia rehabilitacyjnego za sporne okresy. Tożsamy ustaleń dokonała w swojej opinii także biegła z zakresu księgowości i rachunkowości, która na podstawie art. 46 ww. ustawy sporządziła zestawienie kwot dla poszczególnych okresów stanowiących 100% przeciętnego wynagrodzenia i będących podstawą wyliczenia świadczeń odwołującego. Ustaleń dokonanych przez biegłą Sąd nie kwestionował.

Biegła wskazała, że podstawa wymiaru zasiłku chorobowego za okres od 20 lutego 2019 roku do 28 lutego 2019 roku wynosi 4 580, 20 zł. Podstawą wyliczenia wskazanej kwoty była kwota przeciętnego wynagrodzenia za III kwartał 2018 roku i wynosiła maksymalnie 4 580, 20 zł.

Następnie za okres od 1 marca 2019 roku do 31 maja 2019 roku podstawa wymiaru zasiłku chorobowego oraz świadczenia rehabilitacyjnego wynosiła maksymalnie 4 863,74 zł i została ustalona na podstawie kwoty przeciętnego wynagrodzenia za IV kwartał 2018 roku – tj. kwoty 4863,74 zł.

Następnie biegła na podstawie przeciętnego wynagrodzenia za I kwartał 2019 roku, które wynosiło 4 950,94 zł ustaliła podstawę wymiaru świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 1 czerwca 2019 roku do 31 sierpnia 2019 roku na kwotę maksymalnie 4 950, 94 zł.

Podstawa wymiaru świadczenia rehabilitacyjnego za kolejny okres liczony od 1 września 2019 roku do 30 listopada 2019 roku została ustalona przez biegłą w oparciu o przeciętne wynagrodzenie za II kwartał 2019 roku i wyniosła ona maksymalnie 4 839,24 zł.

Podstawę wymiaru świadczenia rehabilitacyjnego za okres liczony od 1 grudnia 2019 roku do 29 lutego 2020 roku biegła ustaliła w oparciu o przeciętne wynagrodzenie za III kwartał 2019 roku. Podstawa wymiaru świadczenia rehabilitacyjnego wynosiła maksymalnie 4 931,59 zł.

Podstawę wymiaru świadczenia rehabilitacyjnego za okres liczony od 1 marca 2020 roku do 31 maja 2020 roku biegła ustaliła w oparciu o kwotę przeciętnego wynagrodzenia za IV kwartał 2019 roku. Podstawa wymiaru świadczenia rehabilitacyjnego za ten okres wyniosła maksymalnie 5 198, 58 zł.

Zdaniem Sądu brak jest podstaw do negowania powyżej przedstawionego stanowiska biegłego sądowego tym bardziej, że wydana opinia zawiera pełne i jasne uzasadnienie. Ustalenia biegłej są tożsame z ustaleniami oraz wyliczeniami dokonanymi przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.. Sąd dał wiarę zarówno ustaleniom organu jak i biegłej i przyjął je jako swoje. Stanowiły one podstawę wydania wyroku.

Należy w tym miejscu przytoczyć także Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2009 roku, sygn. Akt II UK 34/09 (LEX nr OSNP 2011/9-10/137), który mówi o tym, że pracownik po ustaniu zatrudnienia i pracowniczego tytułu ubezpieczenia chorobowego zachowuje lub nabywa prawo do zasiłku chorobowego wyłącznie w wysokości obliczonej od podstawy wymiaru tego świadczenia, która nie może być wyższa niż 100% przeciętnego wynagrodzenia ogłaszanego dla celów emerytalnych. Ponadto porozumienie stron prowadzące do rozwiązania stosunku pracy oraz ustania

pracowniczego tytułu ubezpieczenia chorobowego nie może wzbogacać (premiować) byłego pracownika uzyskaniem wyższego zasiłku chorobowego za okresy niezdolności do pracy po ustaniu zatrudnienia od zasiłku chorobowego przysługującego mu w okresie zatrudnienia.

Sąd miał również na uwadze okoliczność podnoszoną przez wnioskodawcę, a dotyczącą zawarcia przez niego oraz pracodawcę ugody z dnia 01 kwietnia 2019 roku dotyczącej bezprawności wypowiedzenia umowy o pracę. Jednakże zawarcie jej nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy o świadczenie z ZUS, gdyż zakończenie stosunku pracy między odwołującym, a jego byłym pracodawcą było skuteczne, gdyż skutecznie doszło do rozwiązania stosunku pracy (bez względu na to czy było zgodne z prawem i zasadne, czy też nie), zaś kwestie sporne w tym przedmiocie zostały zakończone między stronami, ugodą mocą której były pracodawca min. wypłacił odwołującemu odszkodowanie w związku z nieuzasadnionym rozwiązaniem stosunku pracy, zaś odwołujący cofnął pozew o przywrócenie do pracy.

Z uwagi na powyższe na podstawie art. 477¹⁴ §1 k.p.c. Sąd oddalił odwołanie.